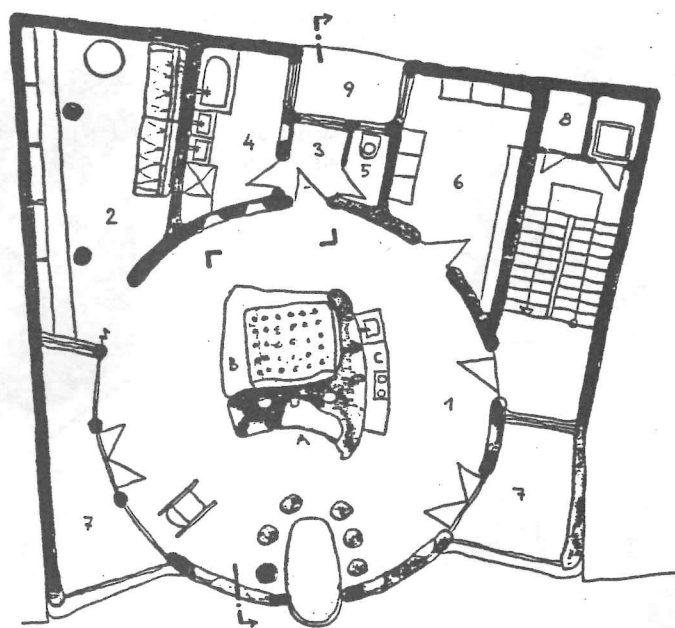
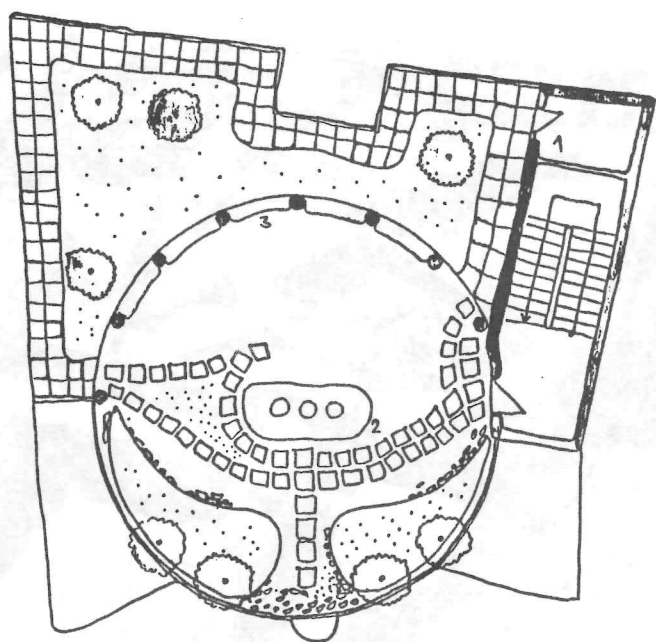


Dom pre priateľov

Výstavu architektonických návrhov na využitie voľných parciel v mestskej zástavbe sme, popri iných mestách, videli aj v Bratislave. Súťaž na "prieluky" vypísala nadácia československých architektov v zahraničí (Czechoslovak Architectural Foundation). Návrh, o ktorom je reč, nebol v tejto súťaži ocenený, napriek tomu ma zaujal svojou výtvarnosťou a filozofiou. Na návrhu spolupracovala študentka architektúry Ľudmila Holíková so svojim kolegom Ľubomírom Ondrejkom, ale bola to jej ruka, ktorá dala výkresom výslednú po-



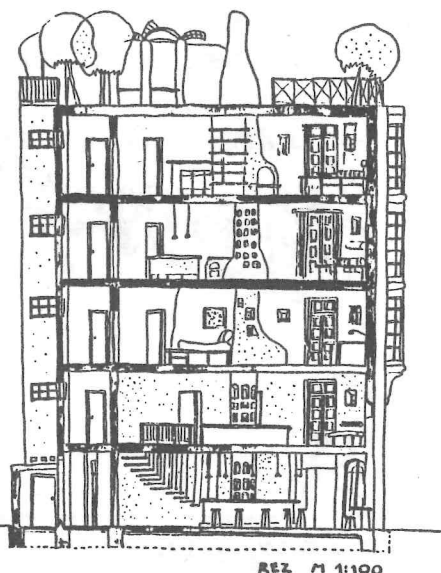
dobu. Nakreslila dom na miesto, kde je dnes škaredá štrbina s provizórnou piváreňou v samom centre Bratislavy, na Obchodnej ulici.

Pre koho ste tento dom navrhovali?

V súťaži nebolo stanovené ani miesto ani funkcia, a tak sme si predstavovali dom pre seba a našich priateľov. Aby som však priblížila jeho podstatu, prezradím, že nosné konštrukcie sú drevené, steny a múry z nepálenej hliny, ostenie vstupov a okien na prízemí z kameňa, podlahy drevené alebo keramické, drevený nábytok, hlinené pece v strede každého obytného podlažia, plátené rolety, tkané závesy a koberce, prírodné rohože, čipkoviny.

Teda čistá ekologická stavba.

Takmer. Naša generácia architektov inklinuje k tejto filozofii. Ľubo Ondrejka skúmal na parcele aj fyzikálne polia



a energetickú charakteristiku pozemku. Hlavný kruhový priestor v našom dome vychádza z najprírodzenejšieho energetického pôsobenia na jeho obyvateľov.

Na prízemí by bolo vegetariánske espresso, o poschodie vyššie klub s ekologickou knižnicou (môžete si sem z espressa vyniesť pohár s ovocnou šťavou), na troch ďalších poschodiach je bývanie pre mladých ľudí. Na terase záhrada.

Na záver sa pýtam, aké, hoc fantastické želanie by vyslovila Ľudmila v súvislosti so svojím návrhom.

Chcela by som tu bývať s priateľmi. Uznávam funkčnosť a racionalitu, ale myslím si, že architektúra môže byť aj poéziou.

MILAN MONCOL
(Júlia, dec. 1991)